

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

¡A LA MEMORIA DEL GRAN POETA ESPANYOL JOSEPH ZORRILLA!

LO PRIMER PAS

o manifest republicà es lo primer pas donat en lo camí de la concordia, de la inteligencia y de la armonia. Ab un pas no més s' avansa poch terreno, es cert; pero ara com ara, lo essencial, lo útil y profitós no es tant lo terreno que 's guanya, com la bona direcció que 's pren.

Y la bona direcció es aquesta. Establir relacions de concor-

dia entre elements importants que fins ara s' esterilitzaven vivint en etern divorci, quan no en irreconciliable enemistat, es un progrés efectiu que no pot desconeixers.]

Després de tants anys de continuas diferencias, algunas de las primeras figuras del camp republicà s' acostan, se reuneixen, se enrahonan, deliberan y arriban a un acort, y suscriuen un manifest, ¿pot negar ningú la importancia de aquest acte?

No serém nosaltres, a lo menos, qui la posi en dupte.

Reconeixém que 'l manifest podia ser més explicit, la fusió de tots los elemets més sólida, las afirmacions en lo document contingudas més claras y terminants; pero no pot realisar-se en un sol dia lo que ha de ser obra del temps y de las circunstancias.

Lo gran qué es comensar, y avuy podém dir que está iniciada l' obra patriòtica de la regeneració republicana.

¡Avant y fora!

La monarquia 's desmorona. Los partits encarregats de sostenirla están gastantse a tota pressa. Ja del conservador no se 'n pot aprofitar res, y mentres tant lo fusionista, atormentat per vicis hereditaris incurables, lluny de desplegar aquella energia poderosa que reclama la gravetat de las circunstancias, se consum en la impotencia.

Lo pais reclama moralitat administrativa, bona administració, ordre y economias, y fins ara tota l' activitat dels governants se malgasta en repartir empleos y en encasillar candidats. De res se preocupan tant com de contentar als amichs, als parents, als fills, als gendres.

Aquell ministeri de notables del qual tantas energias salvadoras s' esperavan, s' entreté en repartir prebendas y gangas. Per més notable 's té, y com a més notable 's considera, qui pot repartir més rosegons.

¡Trist espectacle! Una situació que juga a l' aranya-estira-cabells, en lo cantell del precipici que amenaça engolirs'ho tot: las institucions y la patria.

Darrera de aquest estat de cosas no 's véu més que la República. La República nudrintse directament de la savia del poble, presentantse ab aquella austeritat, que únicament pot demostrar un partit que en sos vint anys de oposició no ha pensat may en disfrutar los beneficis materials del poder; la República inspirantse en lo bé de la patria y atenta a la seva regeneració, establint lo pressupost de la pau, lo pressupost de l' honradés, lo pressupost del foment de tots los interessos legítims; la República ab gent nova y ab novas prácticas, es l' única solució possible, lógica y patriòtica.

Si ho senten aixís los homes que avuy han establert una ample base de inteligencia y molts altres que sense haver participat directament en los seus treballs, no poden menos de mirarlos ab profunda simpatia, perseverin en la seva actitud, abduquin en aras del bé comú, de sas preferencias individuals, y ja que han donat lo primer pas, donguin los altres.

La direcció está presa. Lo partit republicà fa temps que desitja demostrar qu' es una forsa incontrastable; y fa temps també que aspira a posar aquesta forsa al servey de la honra y de la prosperitat de la patria.

P. K.

EN LA MORT DE ZORRILLA

Lo gran poeta d' Espanya, lo trovador legendari que ab accent extraordinari ha omplert un mon ab sos cants, rendit de la parca fiera per la dalla tremolosa, sota una gelada llosa dorm avuy l' etern descans.

Ha mort l' autor del *Tenorio*, lo geni de la hidalguia, que doná a nostra poesia la llum y 'l calor del sol. Ha mort lo bardo indomable que, atravesant l' alta serra, portá per tota la terra lo nom d' el poble espanyol.

La lira del gran Zorrilla fou la orquesta misteriosa que escampá, vibrant ayrosa, nostros ecos nacionals. Sos cants no son sospirs débils que 's borran de la memoria; sos cants, igual que sa gloria, serán eterns, inmortal.

¿Qui olvidará la dolura de sas planas admirables y 'ls accents incomparables que 'l seu geni llensá al vent? ¿Qui olvidará sas estrofas esculturals, cizelladas, plenas de notas robadas al númen y al sentiment?

Las llegendas de la patria, lo perfum de las florestas, nostras penas, nostras festas, las lluytas y afans del cor; tot sa ploma ho diu y ho canta, tot ho graba, tot ho pinta ab versos que, més que ab tinta, semblan estampats ab or.

¡Y ha mort!... Mes no, no es possible: son cos jau sota nn sudari, son númen extraordinari se dissipa per l' espay... Pero 'l seu recort, sa gloria, sa figura venerable, sa poesia inimitable no poden morir may ¡may!

Mentres quedi un pam d' Espanya, mentres en la patria alenti un cor que palpiti y senti y als seus héroes guardi lley, sempre, pels sigles dels sigles, viurá la memoria honrada del geni que ha escrit *Granada* y *El Zapatero y el Rey*.

C. GUMÁ.

A mort del poeta Zorrilla ha pres las proporcions de una gran desventura nacional. Zorrilla sigué 'l poeta més popular y més espanyol que ha existit en lo present sigle. Particularment en l' época del romanticisme disfrutá l' admiració de tot un

poble. Los temps cambiaren y en sos últims anys hagué de passar una existencia traballosa y precaria.

Sols després de mort, lo poble de Madrid que ja no llegia las sévas obras, s' ha precipitat a presenciari lo pas del enterro, que ha sigut en veritat extraordinariament solemne.

Zorrilla ha alcansat aquí 'ls mateixos honors que 'l poble de Paris va tributar al cadáver de Victor Hugo. Sols hi ha una diferencia: Victor Hugo, escribint, va reunir una fortuna, y avuy encare las sévas obras proporcionan a la seva familia ganancias considerables. En cambi Zorrilla vivia de una modesta pensió vitalicia, que sols després dels més grans esforços varen concedirli las Corts de la nació.

No deixa de ser significativa aquesta diferencia entre 'l poble espanyol empobrit y enervat per la monarquia, y 'l poble francès que deu a la República una gran part de la seva ilustració, de la seva riquesa y dels seus entusiasmes.

Crida:

—¡Terretré!... «S' ha perdut lo vot particular que va formular la minoria fusionista en contraposició al projecte de pressupostos de 'n Cánovas. Com que als ministres los bons bossins los hi han fet perdre la memoria, cap d'ells sab lo que ha de fer en materia d' economias. Per tal motiu, al que presentí a n' en Sagasta lo citat vot particular, además de las gracias, se li donará un bon empleo.»

Los reys de Servia que tan grans escándols van donar ab las sévas dissensions conjugals, després de tres ó quatre anys de viure separats, al últim s' han tornat a reconciliar.

Precisament aquests escándols, al rey Milano varen costarli la corona.

Per lo tant, cansat de fé 'l calavera, podrá recon-

ciliarse ab la seva dona; pero per lo que toca ab lo seu poble, ja ha fet tart: ab aquests no s' hi reconcilia may més.

Los pobles acostuman a ser més formals que 'ls reys.

Un grupet d' estudiants de dret, més dignes de frequentar las aulas del Seminari conciliar que las cátedras de la Universitat literaria, han usurpat la representació dels seus companys dirigint un telegrama al govern en contra de l' obertura del temple protestant de Madrid.

Seguint aquest camí y afirmant ab tota la barra que l' Universitat de Barcelona es una Universitat catòlica, es fácil que quan acabin la carrera conquistin a alguna pùbilla de aquellas familias recatadas que remugan lo rosari y 's fican al llit dejorn.

Pero entretant y en justa compensació a aquesta futura ganga, ara com ara han de conquistar la protesta enérgica de la gran majoria de la generosa juventut escolar, que ni pensa com ells, ni consentirá may que certas ratas de sagristia s' arroguin la seva representació.

Los estudiants liberals de la facultat de Dret celebrarán demá, diumenje, un *meeting* per evidenciar los seus sentiments en pró de l' exercici de la llibertat de conciencia reconeguda en la Constitució del Estat.

Y 'ls estudiants neos que no volen protestants, haurán de dragar *protestants* y *protestas*.

Sembla que al *conserje* del Cassino de la Plassa Real lo nombrarán director del Matadero.

Y sembla que la plassa qu' en lo Cassino ha de deixar vacant lo *conserje*, son molts los socios de la casa que se la disputan, considerant que qui comensa sent *conserje*, acaba devegadas fumantse una bona breva.

Per aixó diu que han pujat los fusionistas: per fer la felicitat del pais, nombrant directores de Mataderos als *conserjes* dels seus cassinos.

Envihém lo nostre pèsam més sentit a la familia de D. Teodoro Salvadó, director de *Las Circunstancias* de Reus, que acaba de baixar al sepulcre.

Republicá de tota la vida, havia consagrat sempre la seva ploma a la defensa de las ideas democráticas, prestant eminentes serveys al partit en que militava.

¿Per qué no havia de viure un quant temps més l' infortunat Salvadó, sisquera per presenciari l' adveniment de la segona República espanyola?

Castelar, quan desempenyava 'l càrrech de president de la República espanyola, concedi a Zorrilla un bon empleo en la Legació de Roma, qu' era sols una excusa pera treure'l de la necessitat en que 's trobava.

Donchs bé: una de las primeras cosas que feu la restauració al entronisarse, sigué pendre l' empleo a n' en Zorrilla.

Hi ha que saber además que may, pero may lo poeta Zorrilla havia sigut republicà.

Lo número próxim de LA CAMPANA DE GRACIA será extraordinari y estará dedicat a la memoria del heroich general Prlm, ab motiu de la estàtua que li ha sigut erigida en la ciutat de Reus, sa patria.

Lo dia 4 de Febrer es l' aniversari de una de las fetxas més gloriosas de la vida del héroe. Per aixó aprofitarém aquesta ocasió pera rendir al invicté defensor de la patria y de las llibertats públicas lo tribut de la nostra admiració, avuy que tan necessari es lo seu recort per aixecar l' esperit públich y tras-sar als liberals y als demócratas lo camí del deber, de l' abnegació y del patriotisme.

Una indisposició, que desitjem sigui pasatjera, ha privat ai nostre dibuixant D. M. Moliné de afavorirnos ab sas saladas caricaturas. Fem vots pèl próxim restabliment del amich y del artista.

Adelanta l' encasillat dels que pretenen ser diputats a Corts. Aquest govern fa com tots los altres. Per ara tria, escull y recomana.

Després vindrá 'l fer la forsosa. Y si la forsosa no basta, per fi de festa, rematarán lo miracle las més indignas tupinadas.

No obstant, jo crech que 'l cos electoral no deu desanimarse.

A lluytar ab fermesa y energia, menos que per la victoria definitiva, per l' honra d' exercir lo sufragi universal.

Y si 'ls fusionistas segueixen en aquest punt lo pernicios exemple dels conservadors, donarán una punyalada terrible, no al sufragi universal: la donarán a la monarquia.

Poch ha de durar aquesta forma de govern, quan lo poble 's convenci de que 'ls que la defensen, únicament viuen de la trampa.

CARTAS DE FORA.—De Masquefa m'envian una fulla convocant als rabassaires pera una reunió pública que se celebrará demà diumenje, a las dos de la tarde, en la Sala Pere Martí de aquella vila. Se tracta de constituir una gran unió de rabassaires y d'establir unas bases justas y equitativas que serán presentadas als duenyos de las terras, á fi de poder emprendre junts la inmediata replantació de las vinyas ab planta americana.—Ja saben los rabassaires que 'ns tenen al séu costat en la defensa dels séus interessos que son los del treball.

A Riudevitlles, en materia de cédulas personals apretan tant fort, que fins han obligat á pendre la corresponsal á dos donas, que l'una fa 18 y l'altra 9 mesos que son difuntas. Tot aixó 's deu als errors dels empleats de las oficinas municipals que varen fer lo padró. ¡A quin temps hem arribat en materia de pagos, que ni quant un es mort lo deixan tranquil!

En lo poble de Bobera (Lleyda), acaba de ocorrer un escandol de primera forsa. Posseheix l'Ajuntament una finca que li siguié legada per alguns vehins, al objecte de que ab lo séu producte fés dir dos missas en lloch d'una al rector del poble, en los dias festius. Lo rector, durant molts anys havia fet aquesta feyna espiritual per 120 pessetas. Pero aquest any la finca n'ha produhidas 160, y ja tenim al rector que las reclama totas y ja tenim al Ajuntament empenyat en no donar-li més que las 120 de costum. Ara bé: lo dia primer d'any, trobantse los individuos del Ajuntament en la missa major, l'ensotanat, desde l'presbiteri s'encarà ab ells tractantlos de impios, egoistas y morrals, y contá á la seva manera las gestions que havia fet ab l'arcalde, ab un llenguatge tant tabernari, que aquest, perduda ja la paciència li digué que l'morrall y l'egoista era ell, y qu'era fals tot lo que acabava de manifestar. Lo rector replicá ab més furia que may y l'arcalde según li torná la pilota ab tot lo salero que l'cas requeria. Resultat: que hi hagué corredissas, susos y caygudas, sortint tothom de la iglesia, menos l'Ajuntament que allí s'quedá fins haver terminat la funció.—Veji l'ensotanat si per 40 pessetas, val la pena de que s'armi una escandalera tant tremenda en la titulada Casa del Senyor.

A la Granadella, ab motiu de haverse celebrat un matrimoni civil, l'home negre está que treu foch pels caixals, y no puja á la trona que no insulta al contrayent. Per fortuna aquest es home de calma y l' deixa bramir a *tuti-plé*. Sembla mentida que per haverli escapat los drets, se desespera de aquest modo. Si ho va fent aixís, dintre de poch ningú gosará á acostárseli de por de que l'mosseguí.

Gracias á las tundas que varen donar temps enera á Mossén Cordills de La Bisbal del Panadés, ha estat un quant temps fent tanta bondat que ni semblava ell; pero ara ja torna á las andadas.—L'altre dia se li presenta un feligrés demanantli per casarse, y ell, després de haverli pres los noms y fullejat un libre vell de olor de confessorari, li contesta:—«Mira, noy, tant es que riguis com que ploris: si no m'fas fe y m'pagas lo bé dels téus avis, no t'casaré.»—Item més: ¿Es veritat, Mossén Cordills, que al enterarse vosté de que una familia pobre de sa filogresia tracta per treure's la gana de sobre, de vendres una petita propietat, l'única que tenen, ha intentat citarlos pera cobrar unas missas que han de dirse pels difunts de aquella casa? ¿Tant gran es lo séu interés per la salvació de aquellas ánimas? Donchs interessis també per la salut dels que quedan: no permeti que s'morin de fam y ja qu'está en la seva má obrir las portas del cel y sos propósitos son tan nobles, diguils'hi enhorabona, pero de franch, quantas missas cregui convenientes, que Déu li tindrà en compte y l's vehins de La Bisbal li aplaudirán.

Un altre dia continuarem la tanda de las sévas aventuras: avny no tenim més espay.

IADIÓS REPUTACIÓ!

PUES senyor—y no va de quento, per que l'cas es rigorosament históric:—prop d'Ateca, en la provincia de Saragossa, hi ha un poblet, no precisament de mala mort, pero en veritat no gayre important, anomenat Nuévalos.

Nuévalos; recórdinlo bé, porque en aquest poblet ha comensat tal vegada la transformació d'Espanya.

Aixís com per tot hi ha formigas y moscas, puig certs animalons s'aclimatan en tots los terrenos, també hi ha per tot arreu fusionistas... ¡Has'la á Nuévalos!

Probablement no serán gayre numerosos los que en aquell poblet hi haja, porque en una localitat de nou cents habitants, pochos partidaris pot tenirhi un partit tan desacreditat com lo fusionista; pero siga com vulga, se sab positivament que al menos n'hi ha dos.

Los dos fusionistas de Nuévalos á la quenta tenen la mateixa debilitat que l's demés espanyols: voler ser rics de totas passadas, y com més aviat millor.

Rumiant, rumiant, pues l'home que no rumia no pot may arribar á ser rich, per més fusionista que sigui, l's dos vehins de Nuévalos van atinar en una idea, que al primer cop de vista sembla molt hermosa... y al según ja no ho sembla tant.

—¿Quin es—van dirse—l'medi més breu y segur per alcansar una fortuna?

—Treure la rifa, una rifa grossa: la primera, la segona ó una borratxada pel istil.

Bueno: ja tenim plantejada la combinació. Trayent una sort que valgui la pena, un hom se converteix de pelon en potentat. Tot aixó es més clar que l'aygua; s'entén, que l'aygua clara.

—Pero, ara venen los apuros: ¿cóm se fa per treure la rifa?

¿Cóm?

Los fusionistas de Nuévalos van tornarse á posar á rumiar, y anda, dali que dali, á copia d'expreme l'magi, van sortirse ab la seva.

—La rifa s'treu ab tota seguretat, si s'cuyda de comprar lo bitllet una persona de sort, de molta sort.—

D'aquí á la conseqüencia final no hi ha més que un petit pas. ¿Qui es, per un fusionista decent, y hasta per dos, l'home de més sort del mon?

¡En Sagasta!

¿Si? Donchs no perdém temps, que podria ser que la fortuna s'escapés per un trist minut de retrás.

Los dos fusionistas van agafar la ploma y vinticinch pessetas, y escrigueren á n'en Sagasta explicantli la cosa y demanantli que ab aquells cinch duros los envies cinch décims del bitllet que á n'ell li passés pel tupé.

De bonas á primeras ja van succehir dos miracles, que demostran que l's fusionistas de Nuévalos comensavan la operació ab bastant éxit.

Primer: los cinch duros van arribar á Madrid, sense perdres pel cami.

Segon: los cinch décims que l'senyor Sagasta va comprar, arribaren també sans y salvos á Nuévalos.

Pero ¡ay! desde aquell moment lo vent de la fortuna mudá de direcció.

Ab los cinch décims á la butxaca, los dos entussias-tas fusionistas esperaren ansiosos que vingúes lo sorteig.

Y vingué.

Y s'publicaren los números premiats.

Y l'número 27,678, lo gran número enviat pel gran Sagasta, s'quedá sense treure un xavo.

No cal dir que d'aquesta feta, á Nuévalos l'element fusionista está á punt d'insubordinarse contra l'seu jefe. Quan menos, se diu públicament que en las próximas elecciones tothom votará á favor del candidat més federal que s'trobi.

Aquest fracás es un sintoma terrible.

Vol dir que la estrella d'en Sagasta está eclipsantse.

Y ¡ay d'ell lo dia que comensi á anar cap per vall y s'quedi sense empleol

Ni siquiera tindrà l'rekurs de guanyarse la vida revenent bitllets.

Perque ara s'acaba d'averiguar que l's qu'ell toca no treuhen.

FANTÁSTICH.

DELICIAS D' ESPANYA

Ja ho haurán vist: aixó va més bé del que convindria. Los obrers d'Andalucia no tenen feyna ni pa.

La ditxosa terra hispana es tan rica y abundant, que per anar tot en gran hasta aném en gran de gana.

Y ¿saben qué fa l'govern per curá aquesta abundancia? Reposa en dolsa vagancia, hasta que passi l'hivern.

Després, si s'conserva viu, continuarà reposant y s'ho anirà trampejant hasta que passi l'istiu.

De tant en tant, per fer veure que s'cuyda de la nació, nombrará una comissió... y s'tornará á posá á jeure.

La comissió, ab bonas formas, tras moltíssim cavilá, un dia prepararà una pila de reformas.

Las reformas proposadas ab la més sana intenció, quedarán en un recó plenas de pols y olvidadas.

Y tot ballant la sardana ó dormint sobre una estora, la classe treballadora s'anirá morint de gana.

¿No es vritat, mirat aixís, que pot dirse sens malicia qu'es un gust y una delicia lo viure en aquest país?

Per lo menos, aixó va més bé del que convindria: per ara allá á Andalucia ja no hi ha feyna ni pa.

C. GUMÁ.

FRARES POSTISSOS

Lo saber que l's havian agafat, que l's havian encausat, que l's havian dut al *Abanico*, vaig quedar-me blau. ¿Al cap-de-vall de qué se l's acusa? ¿De ser un parell de timadors ab hàbits de frare? ¿De dedicarse á recullir limosnas, repartirselas y gastárselas ab la major alegria possible? ¡Gran cosa! ¿Y es aixó, per

ventura, algún delictel? Analisemho ab tota la sanch freda que requereix un cas tan extraordinari.

Fra Joseph López Ortega y Fra Joseph Ramon de Ponte eran un parell de *frays* que ab una llicencia, bona ó falsa expedida pel bisbe de Málaga, y ab un'altra llicencia, falsa ó bona, suscrita per l'administrador de la iglesia metropolitana de Sant Jaume de Galicia,

anavan per Espanya fent la capta, recullint per tot arreu limosnas abundants, excitant per pobles, vilas y ciutats la pietat dels fiels, sembrant las llevors santas de la devoció y l'desprendiment. Fins aquí no feyan res que s'diferencihi de lo que fan los altres frares mendicants.

Els també captan, viuhen sense treballar, excitan la devoció, agabellan y edifican.

Pero als dos *frays* l'estancia á Madrid los ha sigut fatal. Allá s'ha descubert que no eran tals frares, que no havian professat en lloch, qu'estavan representant la comedia, y que las limosnas recullidas durant lo dia, las gastavan alegrement desde entrada de fosch. Fins s'ha sapigut que l'un y l'altre eran sumament aficionados á las faldillas.

¿Y per aixó l's agafan?

¡Que m'perdoni la justicia! Aixó al méu entendre es ficarse en la vida privada. La justicia que miri enhorabona si quan fan de frares públicament se portan com á frares: aixó es molt just; pero que una vegada s'treuhen los hàbits, vaja á buscarlos rahóns y vulgui averiguar la inversió exacta y verdadera de las limosnas que recullen, me sembla á mi una solemne impertinencia.

A no ser que lo que s'fa ab los frares postissos, se fassi extensiu als frares verdaders. En aquest cas hó será que l'jutje s'introduhexi en tots los convents, visiti totas las cuynas, destapi totas las cassolas, inspeccioni totas las celdas, per veure si hi ha contrabando... (devegadas lo dimoni, per tentar als siervos de Déu, pren la forma de dona): en una paraula, lo jutje haurá de saber en qué s'inverteixen las limosnas recullidas pels frares verdaders, de la mateixa manera que ha volgut averiguar com las inverteixen los frares postissos.

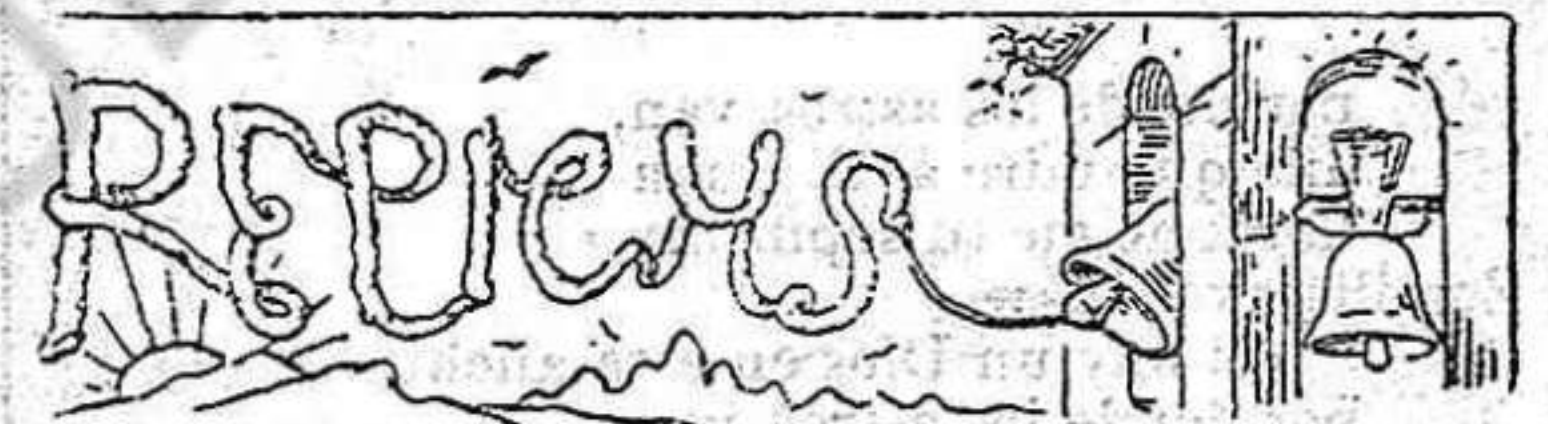
Ja veuhen que si la justicia obrés aixís, los llanuts no tindrian prou pulmóns per cridar en contra d'ella.

Donchs á caps som: ó tots moros ó tots cristians.

O s'declara licita per to hom la professió de frare mendicant, ó se l's porta á tots plegats á la presó.

Pel méu gust, l'última solució seria la més convenient, á no ser que hi haja interes en qu'Espanya (parodiant la célebre frase de O'Donnell) se converteixi al cap y al últim en un *convento suelto*.

P. DEL O.

ots los periódichs publican versos dedicats á la memoria de 'n Zorrilla.

Baix aquest punt de vista, la mort del poeta implica una doble desgracia. Desgracia per morir un home qu'escribia uns versos tan hermosos; y desgracia també, per donar lloch ab la seva mort á que se n'escriguin tants altres y tant dolents.

L'héroo de Sagunto ja comensa á estar empipat ab en Sagasta. ¿Y no saben per qué?

Per creure com créu que sisquiera per cortesia li havian de oferir la presidencia del Consell Suprem de Guerra.

Naturalment que si li haguessin oferta, ell l'hauria retxassada, contestant al oferiment ab un solemne mico.

Y ara l'mico se li ha quedat dintre del cos y li está esgarrapant l'órgano de las corassonadas.

Pel districte de Vich se presenta com á carli l' duch de Solferino, y s' disposa á disputarli la jugada l'fabricant Sr. Russinyol, apoyat pels liberals, pel bisbe y pels necedalins.

Ja sé lo que succehirá: que á pesar de presentarse un *Russinyol*, qui á n'aquestas horas está *trinant* es lo duch de Solferino.

Al tancarse la Exposició de Industrias artisticas, lo marqués de Alella vá cridar:—¡Viva el Rey! ¡Viva la Reyna Regente!

Y un expositor que allí s'trobava vá dir:—Vaja, qu'en boca del marqués aquests crits poden tenir algo de *industrial*, pero no se veure que tinguin res d'*artístich*.

Una anécdota de Zorrilla, rigurosament auténtica. Se trobava en un palco del Principal un dia que l'Sr. Jordán representava l'*D. Juan Tenorio*.

Es d'advertir que l'obra de Zorrilla que més recrea al públich era precisament la menos apreciada del poeta. Regularment, aquest la tatzava de defectuosa y se la prenía á broma.

Donchs, com deyam, presenciava la representació desde un palco, y apenas lo Sr. Jordán hagué acabat de recitar aquells versos tant sapiguts, que diuhen aixís:

«Si hay un Dios tras esta anchura

LA CAMPANA DE GRACIA ACTUALITATS

Aquí tenen l' espectacle que avuy te lloch à Madrid: ¡y dihuen que als diputats los ha de elegí 'l país.

La qüestió de Marruecos de igual modo sempre está: tothom té por de punxarse; ningú la gosa à tocà.

por donde los astros van, dile que mire à D. Juan llorando en tu sepultura.» en Zorrilla exclamà:

«Si hay un Dios en esta anchura por donde los astros van, dile que diga à Jordán que no nos dé calentura.»

Al passar en Canalejas per Valencia à fi de assistir à la inauguració del ferro-carril de Alcoy, vá hostatjarse en lo palau del arquebisbe.

Y aquest vá obsequiar à totas las personas que ván anar à visitar al ex-ministre ab magnífichs habanos. Més m' agrada l' arquebisbe de Valencia que 'l bisbe de Barcelona.

Lo bisbe Català diu:—Fumém, fumém. En cambi l' arquebisbe de Valencia diu:—¡Fuméu, fuméu!

Los conservadors de Barcelona han obsequiat ab un àpat al heréu Pantorrillas. L' acte tingué lloch en lo teatro Calvo y Vico.

Y un dels més entusiastas organitzadors del mateix sigué 'l Sr. Samaranch, fabricant de caixas de mort. Es aquesta la primera vegada que un constructor de atauts obsequia als morts.

Un dels jefes més caracterizats del partit monàrquich francés, s' ha declarat republicà.

Me refereixo al baró Mackau, qui segóns diu ha seguit las indicacions del Papa.

Si 'l Papa diu que 'l baró Mackau 's fassi republicà, los monàrquichs podran dir que si perden al baró Mackau, quedan en cambi bèn macats.

Los reformistas barceloníns han acordat tancar lo círcul que sostenian, refundintse ab los conservadors.

De aquesta manera à lo menos s' estalviarán la lloguer de casa.

Los conservadors al rébrels al séu cassino podran dir:

—Ab los dejunis tothom s' aprima, y aprimantse tothom, tothom hi cab.

En Monteros Rios casi sempre está malalt. No li han volgut concedir lo feudo de las provincias gallegas, y se 'n ha resentit fins à lo més fondo de l' ànima.

Com à bon gallego, ¿saben quina malaltia té en Montero Rios? ¡La morriña!

Una anécdota de 'n Martos. Era ministre d' Estat y concedia creus, condecora-

cions y títuls de noblesa à tothom que 'n demanava.

Un día varen dirli: —Ja que vivim en plena democracia ¿no sería ocasió de suprimir totas aquestas distincions, recorts de altres temps, que à res conduheixen?

Y vá respondre en Martos: —Aixó es lo qu' estich fent. Prodigantlas com las prodigo, prompte los ciutadans més distingits serán los que no tinguin cap condecoració, ni cap títul.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—O pe-ra.
2.ª TRENCR-CLOSCAS.—Llagostera.
3.ª TERS DE SÍLABAS.—NAR CI SA
CI RI LO
SA LO MON
4.ª GEROGLIFICH.—Com més gran més animal.

Han endavinat totas 4 solucions los ciutadans E. Thomás, M. Sanalp y Puntí, y Antn de las Bicocas; n' han endavinadas 3 J. Serra y Teresina, F. Elias, Romani, J. Bosch, J. Campaña, Pepet de l' Ampolla, J. Molist, A. Roca, J. Roca, Antonet Badia, Cintet Barrera y Cargol, J. Escolá del Vendrell, y P. Giró y B. de V.; n' han endavinadas 2 Un Republicà y J. Navarro; y l no més Pasqual B. Vilafranca y P. Farell.

XARADA

Part de persona, primera, proposició invers-segona, un article la tercera y 'l total un nom de dona.

PASQUAL BUYÓ Y V.

TRENCA-CLOSCAS

AGNA CAPDAL
AMERICA

Formar ab aquestas lletres lo títul de un periopich.

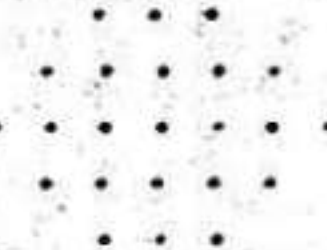
N. N.

ANAGRAMA

Pescant ab en Pasqual me va caure lo tot de la total

JAUME DE TARRASSA.

ROMBO

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: en los telégrafos.—Tercera: per las joyas.—Quarta: nom de dona.—Quinta: fibra textil.—Sexta: nom de dona.—Séptima: vocal.

BERNABÉ LLORENS.

GEROGLIFICH

:: + 13

+
R E

.....

UN MANYÀ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans Chelín, Mr. Mugnone, Bernabé Llorens, Pasqual B. Vilafranca, J. Escolá del Vendrell, Jumerá, Agustí Solé, P. Giró y B. de V., V. B. (Toyo Petit), F. Soler G., J. Soler, J. B. Golondrino, J. Soler de Figueras, J. Sueroll, Tarragoni, J. Navarro, Francisquet, Pepeta y J. Sab y Relós:—Lo que'ns envian aquesta semana no fá per casa.

Ciudadans J. Miró y S., M. Campaña y E. Peris, Eduardo Thomás, Joseph Orta, Cintet Barrera y Cargol, R. Boadella, F. Elias Setmesó, O. S. y T., R. Ribelles, M. Sanalp y Puntí, Rufo, N. Argerep, Mea Culpa, J. Boya, J. B. Golondrino, Pepito 'l Bayo, Un aburrit del mon, J. Sallautag, Amadeo, J. Bayó:—Insertarém alguna cosa delo que 'ns remeten.

Ciudadá J. Abril Virgili: Lo que 'ns envia está bé: lo demés ho anirém publicant, si bé ha de considerar que tenim las carteras plenas.—I. Camprubi Nadal: Lo sonet está molt bé.—Cardedense: L' assumpto no es propi pera ser publicat.—J. Manubens Vidal: Lo sonet y Los set pecats capitals son los que ván més bé.—Ll. Valero Calvo: Los cantars bilingües ván bé, igual que la titulada Tant me fá: lo demés no 'ns conyé.—M. Solá: Lo que 'ns envia es fluxet.—D. Bartrina: En lo monólech hi ha alguns versos imperfectes: lo demés vá bé.—M. Bonapasta: Ho publicarém.—Dolors Mont: Idem.—M. Serra Castells: Aprofitarém Entre criadas.—Pepet del Vendrell: No fá per casa.—J. Usón: Va bé.—Lluís Salvador: Ho aprofitarém.—Mea Culpa: L' assumpto de las dos poesias es molt frívol.—J. Alamaliv: Rebut lo sonet.—J. Oiveras: La xarada queda acceptada: lo demés no 'ns vá.—M. y B.: L' article no 'ns fá pesa.—F. Torres: Lo sonet resulta pornogràfic.—Mr. Engon: No 'ns serveix ni lo de aquesta ni lo de la semana passada.—Cantor de Catalunya: Aprofitarém la poesia Casal.

LOPEZ, editor.—Rambia del Mitj, 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.

Lo próxim dissapte, dia 4 de Febrer

LA CAMPANA DE GRACIA

PUBLICARÀ NÚMERO EXTRAORDINARI

Dedicat á conmemorar al heróich general Prim.

PREU: 10 CÉNTIMS

PREU: 10 CÉNTIMS